

Udskriftsdato: onsdag den 17. juni 2026

AFG nr 9544 af 25/06/2024 (Gældende)

Godtgørelse af elafgift af elforbruget til opladning af elbiler kombineret med et afgiftsfritaget solcelleanlæg, der ikke nettoafregner

Ministerium: Skatte- og Vækstministeriet

Journalnummer: 24-0495887

Godtgørelse af elafgift af elforbruget til opladning af elbiler kombineret med et afgiftsfritaget solcelleanlæg, der ikke nettoafregner

Spørger, som var en ladestandervirksomhed, anmodede om at få bekræftet, at virksomheden kunne opnå godtgørelse af elafgift af elektricitet efter særordningen for elbiler, når elbilkunderne har egne solcelleanlæg, der kunne producere strøm til husstanden og det kollektive elnet. Når strømmen anvendes direkte i husstanden, vil den være afgiftsfritaget. Anmodningen omfattede dog ikke elbilkunder med egne solcelleanlæg, som var omfattet af den midlertidige afgiftsfritagelse under nettomålerordningen.

Skatterådet besvarede spørgsmålet benægtende, da det ift. Spørgers påtænkte situation ikke ville kunne fastlægges med sikkerhed, at der blev betalt elafgift af elforbruget i Spørgers ladestander svarende til, at der var sikkerhed for, at der ikke blev ydet godtgørelse af en afgift, der ikke var betalt.

Skatterådsmøde 25. juni 2024 - SKM2024.367.SR

Spørgsmål

1. Kan Skatterådet bekræfte, at Spørger kan opnå tilbagebetaling af elafgift af elforbruget til opladning af elbiler efter § 21 i lov nr. 1353 af 21. december 2012 med senere ændringer for en påtænkt model, hvorefter opladningen sker via Spørgers ladestander på elbilkundens adresse mellem kl. 22 og 6, hvor kundens solcelleanlæg, som ikke er afgiftsfritaget under nettomålerordningen, ikke producerer strøm, og Spørger kan dokumentere, at opladningen sker mellem kl. 22 og 6, og at der i dette tidsrum udelukkende bruges afgiftspligtig strøm fra elnettet til opladningen af elbilen, og samtlige aktiviteter er omfattet af elbilkundens aftagenummer for elektricitet?

Svar

1. Nej

Beskrivelse af de faktiske forhold

Spørger ønsker at etablere en virksomhedsaktivitet, som skal bestå i at være ladeoperatør med full service med flatrate betaling. Det vil sige, at kunder betaler et fast beløb, som dækker alle services ved hjemmeladning inkl. strømforbrug, refusionsabonnement og serviceaftale.

Der er behov for en tilkendegivelse/bindende svar om, at Spørger, fordi Spørger netop kan dokumentere energimængden, kan tilbyde elbilsere at kunne hjælpe dem med at få refusion af elafgiften på den mængde energi, der lades i elbilens batteri på adressen.

Kundesegmentet vil naturligt være kunder (primært private) med elbil, som også har solceller monteret på adressen. Kundesegmentet vil dog ikke omfatte kunder med solcelleanlæg med afgiftsfritagelse under nettomålerordningen.

Spørger er bevidst om, at der som udgangspunkt ikke er mulighed for at refundere dem elafgiften, da det ikke med sikkerhed kan fastlægges, hvorvidt der er betalt afgift på det aktuelle elforbrug. Men under den forudsætning, at der lades om natten, vil det jo ikke være muligt at lade med elproduktionen fra solcellerne. Derfor vil den ladede mængde kWh være afgiftsbelagt.

Med reference til SKM2018. 220. SR:

I den herunder udklippede formulering står der netop, at hvis man kan dokumentere, at den forbrugte mængde energi er til opladning af en elbil, vil der være tale om afgiftsbelagt energiforbrug (Skattestyrelsen: Udklippet er fra spørgerens begrundelse i SKM2018. 220. SR):

"Principielt kunne det antages, at en egenproducent udelukkende opladede sin elbil om natten, og at solcelleanlæggets elproduktion aldrig ville overlape det faktiske elforbrug, da det finder sted om natten og elproduktionen finder sted i dagtimerne. I denne situation ville der næppe være tvivl om, at den øgede nettoleverede elektricitet kommer fra forsyningsnettet og dermed ville være afgiftspligtigt. Her ville der således ikke være tvivl om, hvorvidt de almindelige regler for godtgørelse af elafgift ville være gældende. Dette er dog blot et tænkt eksempel. Det afgørende er, at praksis på området tager udgangspunkt i kundens ekstra elforbrug, der er anvendt til elbilopladning, kan dokumenteres via bi- eller indbygget måler, over den pågældende afregningsperiode på 12 måneder."

Spørgers beregning vil være baseret på øjebliksværdier og ikke forbrug over tid. Det vil sige, at i forhold til grafikken herunder, vil der udelukkende være tale om at kunne søge afgift refusion på den mængde kWh, der beregnes, som udelukkende vil kunne være den på M4 (realtime værdi) registreret mængde samtidig med, at minimum samme mængde registreres på M3.

Såfremt der er produktion fra solceller, som måles M2 (realtime værdi), kan der ikke samtidig registreres måling på M3 (realtime værdi), da produktionen her vil være større end forbruget fra forsyningsnettet. Her vil der ikke kunne søges afgift retur for den mængde, der lades på elbilens batteri. Da det vil komme fra solcellernes afgiftsfritagede produktion.

Det vil være samme princip for forbrugere med egenproduktion af el fra vindmøller.

Installationstilsluttet

Der vil blive etableret et system, så Spørger kan dokumentere, at det udelukkende er de leverede kWh i tidsrummet 22 til 6, der vil kunne give elafgiftsrefusion. Samtidig vil det være muligt i registreringsystemet at kunne konstatere, at der på samme tid bliver leveret den tilsvarende mængde kWh. Disse data modtager systemet direkte fra elmåleren. Dette sikrer, at der ikke kan tilbagebetales elafgift på kWh, som ikke er belagt med afgift.

Der vil som sådan ikke kun være tale om at begrænse tidsrummet til om natten. Dette er udelukkende for at hjælpe til med, at der sker belastning af elnettet der, hvor der er bedst plads til det.

Spørgers opfattelse og begrundelse

Spørger henviser til SKM 2018.220. SR, som vedrører en situation, hvor en ladestandervirksomhed har en ladestander på en adresse, hvor der også er et solcelleanlæg (Skattestyrelsen: Det bindende svar er gengivet nedenfor under "Lovgrundlag, forarbejder og praksis").

Spørger anfører, at der står i det bindende svar, at der vil kunne ske tilbagebetaling af elafgift, hvis det kan dokumenteres, at der er benyttet afgiftspligtig strøm i ladestanderen.

Skattestyrelsens indstilling og begrundelse

Spørgsmål 1

Det ønskes bekræftet, at Spørger kan opnå tilbagebetaling af elafgift af elforbruget til opladning af elbiler efter § 21 i lov nr. 1353 af 21. december 2012 med senere ændringer for en påtænkt model, hvorefter opladningen sker via Spørgers ladestander på elbilkundens adresse mellem kl. 22 og 6, hvor

kundens solcelleanlæg, som ikke er afgiftsfritaget under nettomålerordningen, ikke producerer strøm, og Spørger kan dokumentere, at opladningen sker mellem kl. 22 og 6, og at der i dette tidsrum udelukkende bruges afgiftspligtig strøm fra elnettet til opladningen af elbilen, og samtlige aktiviteter er omfattet af elbilkundens aftagenummer for elektricitet.

Begrundelse

Spørger er en ladestandervirksomhed, som med det stillede spørgsmål ønsker at få afklaret, om Spørger i en beskrevet situation i henhold til særordningen for elbiler har mulighed for at få godtgørelse af elafgift for elektricitet forbrugt til opladning af batterier til elbiler hos kunder, når Spørgers kunde har et solcelleanlæg, som ikke er omfattet af nettomålerordningen med afgiftsfritagelse.

Spørger har med henvisning til en figur anført, at elektriciteten til ladestanderne, som måles på M4, kommer fra det kollektive forsyningsnet (afgiftspligtig elektricitet) og vil indgå i målingen på M3 (afgiftspligtig elektricitet). Spørgers beregning vil være baseret på øjebliksværdier.

Spørger nævner bl.a. følgende: Såfremt der er produktion fra solceller (afgiftsfri elektricitet), som måles på M2, kan der ikke samtidig registreres forbrugsmåling på M3, da solcelle-produktionen her vil være større end forbruget fra forsyningsnettet. Her vil der ikke kunne søges afgift godtgjort for den mængde, der lades på elbilens batteri, da den vil komme fra solcellernes afgiftsfrie produktion. Det vil sige, at i forhold til figuren, vil der udelukkende være tale om at kunne søge afgiftsgodtgørelse for den mængde kWh, der beregnes, som udelukkende vil kunne være på den mængde M4 registreret samtidig med, at minimum samme mængde registreres på M3.

Spørger nævner også: Der vil blive etableret et system, så Spørger kan dokumentere, at det udelukkende er de leverede kWh i tidsrummet kl. 22 til 6, der vil kunne give elafgiftsgodtgørelse. Samtidig vil det være muligt i registreringsystemet at kunne konstatere, at der på samme tid bliver leveret den tilsvarende mængde. Disse data modtager systemet direkte fra elmåleren. Dette sikrer, at der ikke kan tilbagebetales elafgift på kWh, som ikke er belagt med afgift.

Skattestyrelsen bemærker, at der i denne sag er tale om to forskellige afgiftsordninger for henholdsvis elbiler og solcelleanlæg, hvor hver ordning isoleret set som udgangspunkt kan finde anvendelse på en forbrugslokalitet.

Den ene ordning er særordningen med afgiftsgodtgørelse for elbilopladning til ladestandervirksomheder, dvs. godtgørelse til Spørger.

Efter særordningen kan ladestandervirksomheder som udgangspunkt få elafgiften godtgjort for den elektricitet, der er anvendt til opladning af elbiler, jf. § 21, stk. 1, i lov nr. 1353 af 21. december 2012 med senere ændringer. Særordningen er midlertidig og ophører ultimo december 2030.

Ved brug af særordningen er det ladestandervirksomheden, der oplader elbiler, som er forbruger af elektriciteten til opladning af elbilkundens elbil, og ikke elbilkunden. Dette fremgår af SKM2018. 220. SR.

Den anden af de ovennævnte to afgiftsordninger, som vedrører solcelleanlæg, indebærer en undtagelse til elafgiftslovens § 1, hvorefter der efter lovens bestemmelser svares elafgift til statskassen af elektricitet, der forbruges her i landet. Undtagelsen fastslår, at elektricitet er fritaget fra afgift, når elektriciteten fremstilles på et solcelleanlæg, og elektriciteten direkte forbruges af elproducenten, jf. elafgiftslovens § 2, stk. 1, litra c. Det svarer til, at elektriciteten direkte forbruges af Spørgers elbilkunde på lokaliteten.

Ifølge sidstnævnte ordning er en solcelleejers (Spørgers elbilkundes) direkte eget elforbrug fra produktionen på solcelleanlægget fritaget for afgift.

Spørgers stillede spørgsmål indeholder en begrænsning ift. de omfattede solcelleanlæg, således at spørgsmålet ikke omfatter solcelleanlæg med den afgiftsfritagelse, der ydes til elborejere med solcelleanlæg for anlæggets produktion i forbindelse med nettomåling. Afgiftsfritagelsen findes i to versioner.

Den ene version af ordningen med afgiftsfritagelse for solcelleanlæg under nettomålerordningen er den årsbaserede nettomålerordning:

Elektricitet, der fremstilles på solcelleanlæg med en installeret effekt på højst 6 kW, er ifølge den ophævede/tidligere § 2, stk. 1, litra e, i elafgiftsloven fritaget for afgift, jf. lovbekendtgørelse nr. 310 af 1. april 2011 om afgift af elektricitet. Denne fritagelse i elafgiftsloven gjaldt for solcelle-elproducenten for den elektricitet, der leveres til det kollektive elnet, og som opgjort på årsbasis ikke overstiger elproducentens forbrug af elektricitet fra det kollektive elnet. Erhvervsmæssigt forbrug var ikke omfattet af fritagelsen.

Ejere af sådanne solcelleanlæg, som er omfattet af § 6, stk. 6 i lov nr. 1390 af 23. december 2012 som ændret ved § 3, nr. 1 i lov nr. 2605 af 28. december 2021, kan fortsætte med at anvende ovennævnte tidligere afgiftsfritagelse i § 2, stk. 1, litra e, i elafgiftsloven i en overgangsperiode. Det er en forudsætning for afgiftsfritagelsen, at elektriciteten afregnes under et aftagenummer, der kun omfatter den forbruger af elektricitet, som afgiftsfritagelsen vedrører.

Den anden version af ordningen med afgiftsfritagelse for solcelleanlæg under nettomålerordningen er den timebaserede nettomålerordning:

Afgiftsfritagelsen for solcelleanlæg i elafgiftslovens § 2, stk. 3, finder anvendelse for et nærmere opgjort forbrug af elektricitet fra det kollektive elnet. Omfanget af forbruget svarer til den produktion af elektricitet fra solcelleanlægget, der leveres til det kollektive net, og som opgjort inden for hver time ikke overstiger elproducentens forbrug af elektricitet fra det kollektive elnet i samme tidsrum. Anlægget må have en installeret effekt på højst 6 kW pr. husholdning. Anlægget skal være tilsluttet en forbrugsinstallation med et aftagenummer, som vedrører husholdningens boligenhed. Boligenheden skal være opført som boligenhed i Bygnings- og Boligregistret.

Ifølge elafgiftslovens § 2, stk. 4, er det en forudsætning for anvendelse af § 2, stk. 3, at elektriciteten leveres til et aftagenummer, som kun vedrører forbrugere, der kan forbruge elektricitet undtaget fra afgift.

Begge versioner af denne afgiftsfritagelse under nettomålerordningen gælder kun i en overgangsperiode frem den 19. november 2032.

I SKM2018. 220. SR svarede Skatterådet benægtende på følgende spørgsmål vedrørende særordningen:

"Hvis en kunde med solceller på nettomålerordningen kan dokumentere via bimåler eller indbygget måler, hvilken mængde elektricitet kunden har ladet sin elbil med, kan spørger så med rette ansøge om godtgørelse af elafgift på den forbrugte mængde kWh, såfremt kunden kan dokumentere, at kunden netop har købt mindst en tilsvarende mængde elektricitet via forsyningsnettet til sin husstand, og at spørger i øvrigt opfylder kravene for godtgørelse af elafgift? "

Det benægtende svar blev bl.a. begrundet med:

"Det er SKATs opfattelse, at de to midlertidige ordninger ikke kan kombineres, idet spørger kommer til at anmode om godtgørelse af en afgift der ikke er betalt [...]"

Det er Spørgers opfattelse, at SKM2018. 220. SR betyder, at der er mulighed for godtgørelse efter særordningen, hvis det kan dokumenteres, at der udelukkende tilføres afgiftspligtig elektricitet fra elnettet til en ladestander hos elbilkunden, og der dermed ikke kan anmodes om godtgørelse af afgift, der ikke er betalt.

Det er endvidere Spørgers opfattelse, at den af Spørger beskrevne situation i spørgsmål 1 opfylder dette, hvorfor der skal svares bekræftende på spørgsmålet.

Skattestyrelsen bemærker følgende: Når der sker produktion fra solceller, som måles på M2, hvor der ikke samtidig registreres måling på M3, må solcelleanlægget samtidig direkte levere husstandens samlede strømforbrug uden afgift, herunder eventuelt strømforbrug på M4 til ladestanderen. Her vil der ifølge Spørger ikke kunne søges afgift godtgjort for den mængde, der lades på elbilens batteri, da den vil komme fra solcellernes afgiftsfrie produktion.

Skattestyrelsen bemærker endvidere i den forbindelse: Når der registreres måling på M3, men ikke på M2, kan der være en mulighed for, at solcelleanlægget direkte leverer afgiftsfritaget strøm på M4 til ladestanderen, idet målingen på M3 ikke udelukker, at solcelleanlægget samtidig direkte kan levere en andel af husstandens strømforbrug. Det forhold, at der registreres måling på M3, men ikke på M2, kan derfor ikke, som beskrevet af Spørger, i sig selv sikre, at der udelukkende forbruges afgiftspligtig elektricitet i ladestanderen på M4.

Derudover bemærker Skattestyrelsen: Elbilkunden kan have et direkte forbrug af afgiftsfritaget elektricitet fra solcelleanlægget om dagen, hvor denne elektricitet forbruges ved opladning af et batteri, som er forbundet med solcelleanlægget, hos elbilkunden. Fra dette batteri vil der om natten kunne ledes strøm til ladestanderen og videre til opladning af en elbil. I sådanne tilfælde kan bimåleren i ladestanderen (M4 i Spørgers figur) fejlagtigt udvise et strømforbrug med afgift, selvom der ikke er betalt afgift af strømmen fra batteriet til ladestanderen. Eksempelvis kan der om natten måles X kWh på M3, som benyttes til eldrevne apparater i husstanden, fx en vaskemaskine og en tørretumbler, mens der sideløbende på M4 også måles X kWh, som imidlertid vil være elektricitet uden afgift fra batteriet, og som dermed ikke vil være afgiftspligtig elektricitet, som er målt på M3.

Herefter er det Skattestyrelsens vurdering, at det ikke vil kunne fastlægges med sikkerhed, at der er betalt elafgift af elforbruget i ladestanderen svarende til, at der er sikkerhed for, at der ikke ydes godtgørelse af en afgift, der ikke er betalt, og at Spørger ikke kan ydes afgiftsgodtgørelse af el forbrugt i Spørgers ladestandere efter § 21 i lov nr. 1353 af 21. december 2012 med senere ændringer.

Da den beskrevne model således ikke sikrer en systematik, hvorefter der i alle tilfælde er betalt elafgift af det på ladestanderen registrerede forbrug, er der ikke foretaget en nærmere vurdering af, om den beskrevne model i øvrigt tillader, at det på betryggende vis kan verificeres og sikres, at der alene registreres afgiftsbelagt elektricitet på ladestanderen.

Indstilling

Skattestyrelsen indstiller, at spørgsmål 1 besvares med "Nej".

Skatterådets afgørelse og begrundelse

Skatterådet tiltræder Skattestyrelsens indstilling og begrundelse.

Lovgrundlag, forarbejder og praksis

Spørgsmål 1

Lovgrundlag

§ 21 i lov nr. 1353 af 21. december 2012 med senere ændringer

Der ydes tilbagebetaling af afgiften af den af virksomheden forbrugte afgiftspligtige elektricitet anvendt til opladning af batterier til registrerede elbiler. Tilbagebetalingen omfatter elektricitet anvendt i ladestandere, herunder hurtigladere, der drives for virksomhedens regning og risiko, og elektricitet anvendt til opladning af batterier på batteriskiftestationer. Tilbagebetalingen ydes i øvrigt i overensstemmelse med de øvrige bestemmelser i lov om afgift af elektricitet §§ 11, 11 a og 11 c.

Stk. 2. Tilbagebetalingen ydes uanset betingelsen i lov om afgift af elektricitet § 11, stk. 5, om fradragsret i samme omfang, som virksomheden har fradragsret for merværdiafgift for elektricitet og varme. Som dokumentation for tilbagebetalingsbeløbet skal virksomheden på anmodning fremlægge opgørelser af målinger af den forbrugte elektricitet i ladestandere, herunder hurtigladere, og på batteriskiftestationer. Der ydes tilbagebetaling med virkning fra og med den 27. april 2010 og til og med den 31. december 2030.

Stk. 3 og 4 vedrørende indberetning af statsstøtte er udeladt.

Ophævet/tidligere § 2, stk. 1, litra e, i elafgiftsloven jf. lovbekendtgørelse nr. 310 af 1. april 2011

Undtaget fra afgiften er elektricitet, som:

[...]

e) fremstilles på elproduktionsanlæg omfattet af § 2, stk. 2 eller 3, i lov om fremme af vedvarende energi med en installeret effekt på højst 6 kW pr. husstand, og som er tilsluttet elinstallationen i boliger eller i ikkeerhvervsmæssigt benyttet bebyggelse. Der kan afregnes på årsbasis. For så vidt angår ikkeerhvervsmæssig bebyggelse, sidestilles 100 m² bebygget areal med en husstand.

§ 6, stk. 6, i lov nr. 1390 af 23. december 2012 som ændret ved § 3, nr. 1, i lov nr. 2605 af 28. december 2021

De hidtil gældende regler om afgiftsfritagelse i § 2, stk. 1, litra e, i lov om afgift af elektricitet finder anvendelse til og med den 19. november 2032 for anlæg nettilsluttet senest den 19. november 2012 og for anlæg, hvor der er indgået bindende aftale om køb senest den 19. november 2012, og hvor netselskabet har modtaget anmeldelse af anlægget senest den 20. december 2012 og anlægget er nettilsluttet senest den 31. december 2013. Det er en forudsætning for afgiftsfritagelsen efter 1. pkt., at elektriciteten afregnes under et aftagenummer, der kun omfatter den forbruger af elektricitet, som afgiftsfritagelsen vedrører. Det er endvidere en forudsætning for afgiftsfritagelsen efter 1. pkt., at egenproducenten senest den 31. marts 2022 har anmodet om, at der afregnes på årsbasis. Energinet fører et register med oplysninger om ejeren af elproduktionsanlægget, installeret effekt, aftagenummer og aftagenummerets adresse og om, at der i Bygnings- og Boligregistret er opført en boligenhed for denne adresse, vedrørende hvert enkelt elproduktionsanlæg, som 1. pkt. finder anvendelse for.

Elafgiftslovens § 1

Efter bestemmelserne i denne lov svares en afgift til statskassen af elektricitet, der forbruges her i landet.

Elafgiftslovens § 2, stk. 1, litra c—Undtaget fra afgiften er elektricitet, som:

[...]—c. fremstilles på elproduktionsanlæg ved anvendelse af vedvarende energikilder i form af vindkraft, vandkraft, biogas, biomasse, solenergi, bølge- og tidevandsenergi og geotermisk varme, og som direkte forbruges af elproducenten eller af en lejer i en udlejningsejendom, når anlægget er placeret i forbindelse med udlejningsejendommen og den udlejede ejendom udlejes af elproducenten,

[...]

Elafgiftslovens § 2, stk. 3

Stk. 1, litra c, finder anvendelse for et nærmere opgjort forbrug af elektricitet fra det kollektive elnet. Omfanget af forbruget svarer til den produktion af elektricitet fra elproduktionsanlægget, jf. stk. 1, litra c, der leveres til det kollektive net, og som opgjort inden for hver time ikke overstiger elproducentens forbrug af elektricitet fra det kollektive elnet i samme tidsrum. 1. og 2. pkt. finder anvendelse for elproduktionsanlæg med en installeret effekt på højst 6 kW pr. husholdning. Anlægget skal være tilsluttet en forbrugsinstallation med et aftagenummer, som vedrører husholdningens boligenhed. Boligenheden skal være opført som boligenhed i Bygnings- og Boligregistret.

Elafgiftslovens § 2, stk. 4

Det er en forudsætning for anvendelse af stk. 3 vedrørende det forbrug af elektricitet undtaget fra afgift, som er nævnt i stk. 3, 1. pkt., at elektriciteten leveres til et aftagenummer, som kun vedrører forbrugere, der kan forbruge elektricitet undtaget fra afgift nævnt i stk. 3, 1. pkt.

Praksis

SKM2018. 220. SR

Spørgsmål

1. Hvis en kunde med solceller på nettomålerordningen kan dokumentere via bimåler eller indbygget måler, hvilken mængde elektricitet kunden har ladet sin elbil med, kan spørger så med rette ansøge om godtgørelse af elafgift på den forbrugte mængde kWh, såfremt kunden kan dokumentere, at kunden netop har købt mindst en tilsvarende mængde elektricitet via for-syningsnettet til sin husstand, og at spørger i øvrigt opfylder kravene for godtgørelse af elafgift?

Svar

Nej

Beskrivelse af de faktiske forhold

Spørger driver bl.a. ladestandere til elbiler.

Kunden har et solcelleanlæg installeret og er omfattet af den tidligere årsbaserede nettomålerordning (nettomålerordningen). Kunden har installeret en ladeboks fra spørger med indbygget bimåler.

Flere og flere mennesker har i dag både solcelleanlæg og elbil. Denne situation har affødt tvivl om den afgiftsmæssige situation ved egenproduceret elektricitet og batteriopladning af egen elbil. Spørgsmålet søger således i det væsentligste at afklare den afgiftsmæssige situation, når en kunde gør brug af nettomålerordningen, og hvorvidt denne anvendelse ophæver de almindelige regler for elafgiftsrefusion for momsregistrerede virksomheder eller ej.

Sagens spørgsmål søger derfor at klarlægge, hvornår spørger vil kunne ansøge om godtgørelse af elafgift på den el-mængde, der er anvendt til batteriopladning af kundens elbil, såfremt kunden der ligeledes har installeret et solcelleanlæg på nettomålerordningen, kan dokumentere, at der er blevet købt mindst en tilsvarende mængde elektricitet via forsyningsnettet til sin husstand.

Da ladebokse har indbygget bimåler, er det muligt at måle og overvåge mængden af elektricitet, en kunde har anvendt på batteriopladning til elbiler. Mængden af strøm, der oplader elbilen, dokumenteres således via den indbyggede måler, som sidder i kundens ladeboks.

Spørgers opfattelse og begrundelse

Gældende lovgivning tilsiger, at momsregistrerede virksomheder, der driver ladestandere for egen regning og risiko, er omfattet af processtrømordningen, som muliggør godtgørelse af elafgiften for den mængde elektricitet, der er blevet anvendt til batteriopladning af elbiler.

Spørgsmålet er derfor, hvornår der kan godtgøres elafgift, såfremt det kan dokumenteres, at kunden har købt en tilsvarende mængde afgiftspålagt strøm gennem det kollektive forsyningsnettet i den pågældende afregningsperiode.

For at undgå fortolkningsmæssige uklarheder er det vigtigt at understrege, at der ikke foreslås en praksisændring, der på forhånd allokerer en bestemt mængde af elforbruget. Tværtimod. Eftersom der er tale om gruppen af egenproducenter, der anvender årsbaseret nettoafregning, skal der tages udgangspunkt i retningslinjerne herfor. En anmodning om godtgørelse af elektricitetsforbrug kan derfor kun finde sted for den mængde af nettoleveret elektricitet, hvor det kan dokumenteres, at kundens øgede elforbrug som følge af elbilopladning kommer via det kollektive forsyningsnet over afregningsperioden på 12 måneder. Det betyder, at kundens faktiske og fluktuerende elproduktion og elforbrug for så vidt er underordnet i forhold til afregningsperioden, der løber over 12 måneder. Det er denne periode, der danner grundlag for afregningen samt dertilhørende gennemsnitsbetragtninger i forhold til elforbrug og elproduktion.

Dette betyder, at man kun kan anmode om godtgørelse af nettoleveret elektricitetsforbrug anvendt til det øget elektricitetsforbrug, som elbilopladning afstedkommer.

Gældende praksis på området betyder i dag, at en kunde med solcelleanlæg, under årsbaseret aflæsningsperiode, kan befinde sig i en situation, hvor det faktiske elektricitetsforbrug hentes fra det kollektive forsyningsnet - og dermed afgiftspligtigt - selvom det regnskabsteknisk anses som værende egenproduktion - og dermed afgiftsfritaget, da forbruget opgøres som nettoleverancen over en årsbaseret aflæsningsperiode. Det er ikke svært at forestille sig en typisk situation, hvor en kunde med solcelleanlæg og elbil producerer elektricitet i dagtimerne og oplader elbilen om natten. I denne situation er det evident, at størstedelen af den ekstra forbrugte (og nettoleverede) elektricitet vil komme fra det afgiftspligtige og kollektive forsyningsnet.

Principielt kunne det antages, at en egenproducent udelukkende opladede sin elbil om natten, og at solcelleanlæggets elproduktion aldrig ville overlappende det faktiske elforbrug, da det finder sted om natten og elproduktionen finder sted i dagtimerne. I denne situation ville der næppe være tvivl om, at den øgede nettoleverede elektricitet kommer fra forsyningsnettet og dermed ville være afgiftspligtigt. Her ville der således ikke være tvivl om hvorvidt de almindelige regler for godtgørelse af elafgift ville være gældende. Dette er dog blot et tænkt eksempel. Det afgørende er, at praksis på området tager udgangspunkt i kundens ekstra elforbrug, der er anvendt til elbilopladning, kan dokumenteres via bi- eller indbygget måler, over den pågældende afregningsperiode på 12 måneder.

Reglerne for nettomålerordningen og reglerne for godtgørelse af elafgift skaber i dag en uklar situation, der betyder, at en kunde med solcelleanlæg i dag ikke har mulighed for at benytte sig af samme ladeløsninger fra virksomheder, som anvender de almindelige regler for elafgiftsrefusion, som kunder uden solcelleanlæg. Eftersom der ikke er lovhjemmel i reglerne for nettomålerordningen til at ophæve processtrømreglerne, skaber den nuværende uklarhed en afgiftsmæssig diskrimination imellem kunder, der benytter sig af ladeoperatorers ladeløsninger og dem, der ikke gør.

Spørger ønsker at opkræve refusion for elafgift på energimængden (M4, M3-M2), altså den mindste værdi af M4 og M3-M2 ved kalenderårets afslutning. Der opkræves med andre ord refusion for elafgiften for kundens øgede elforbrug, der er anvendt til elbilopladning, som på årsbasis er begrænset af både:

– M3 - M2, altså årsnettokøbet, som er almindeligt belagt med elafgift, og

– M4, mængden af el til opladning af elbilen.

Hvis $M2 > M3$ er kunden nettoeksportør af el, og der søges ingen elafgift retur.

Eksempel 1 (før elbil, nettoforbruger): $\neg M1: 5000$

M2: 4000

M3: 6000, hvoraf 2000 kWh er med elafgift

Husholdningens forbrug er 7000 kWh om året, hvoraf 1000 kWh er direkte egetforbrug.

Eksempel 1 (efter elbil):

M1: 5000

M2: 3000

M3: 9000, hvoraf 6000 kWh er med elafgift

M4: 4000, hvoraf ca. 1000 kWh er direkte fra solcellerne

Husholdningens forbrug er 7000 kWh om året, hvoraf ca. 1000 kWh er direkte egetforbrug.

Refusion: minimum $(M4, M3-M2) = \min(4000, 6000) = 4000$ kWh som forbrugt til elbilopladning.

Eksempel 2 (før elbil, nettoproducent): $\neg M1: 5000$

M2: 4500

M3: 3000, hvoraf 0 kWh er med elafgift

Husholdningens forbrug er 3500 kWh om året, hvoraf 500 kWh er direkte egetforbrug. Energinet.dk sender en årlig check på 60 øre x 1500 = 900 kr.

Når elbilladeren sidder på samme installation som solcellerne, er det muligt for ikke-afgiftsbelagt solcellestrøm at tilflyde elbilladeren gennem M4 såvel som til kundens øvrige elforbrug. Elbilladeren vil populært sagt øge M3 om natten og reducere M2 om dagen i en eller anden kombination, således at det, M3 stiger, plus det, M2 falder, netop udgør M4.

Eksempel 2 (efter elbil, hvis husholdningsforbruget halveres):

M1: 5000

M2: 3500

M3: 6000, hvoraf 2500 kWh er med elafgift

M4: 4000, hvoraf ca. 1000 kWh er direkte fra solcellerne

Husholdningens forbrug er 3500 kWh om året, hvoraf ca. 500 kWh er direkte egetforbrug.

Refusion: minimum $(M4, M3-M2) = \min(4000, 2500) = 2500$ kWh.

Husholdningen er ikke længere nettoproducent, men nettoforbruger. Der søges ikke mere refusion, end hvad der er betalt elafgift for $(M3 - M2)$.

Indtil den beskrevne procedure kan godkendes, har visse kunder med solceller set sig nødsaget til at få elektrikereren til at oprette en separat elinstallation til elbilladeren med egen forbrugsmåler M13 hos elnetselskabet:

Installationstilsluttet

Denne installation koster imidlertid både i oprettelse og ekstra målergebyr til elnetselskabet samt ekstra besvær i form af to særskilte elregninger. Solcelleproduktionen M1 og elbilopladningen M4 er upåvirket i de to koblingsskemaer.

Eksempel 1 og 2 før elbil er som ovenfor.

Eksempel 1, nettoforbruger (efter elbil):

M1: 5000

M2: 4000

M3: 6000, hvoraf 2000kWh er med elafgift

M13: 4000 med elafgift

M4: 4000

Refusion: 4000 kWh som forbrugt til elbilopladning.

Eksempel 2, stadig nettoproducent (efter elbil):

M1: 5000

M2: 4500

M3: 3000, hvoraf 0 kWh er med elafgift

Husholdningens forbrug er 3500 kWh om året, hvoraf 500 kWh er direkte egetforbrug. Energinet sender stadig en årlig check på 60 øre x 1500 = 900 kr.

M13: 4000 med elafgift

M4: 4000

Refusion: 4000 kWh som forbrugt til elbilopladning.

I begge koblingsskemaer, når kunden var nettoforbruger, inden elbilopladeren kom til, opkræves refusion for præcis den mængde el, der medgår til elbilopladning.

I tilfældet, hvor kunden var nettoproducent, inden elbilopladeren kom til, nyttiggøres el-overskuddet til elbilopladning, og proceduren sikrer, at spørger ikke søger refusion for mere end netop den elafgift, kunden har afholdt.

Procedurene kan automatiseres og er lette at dokumentere, idet DataHub indeholder netop de måleraflæsninger [180] Forbrug og [280] Produktion, som er relevante for beregningen og dokumentationen.

Det er spørgers opfattelse, at der ikke er nogen forskel for:

- SKAT,
- Kunden, og

– Eloperatør

uanset hvilken af disse to koblingsskemaer, der vælges, ud over at modellen med ekstra måler, M13, er dyrere for kunden både initialt og løbende pga. elektrikerregning og målergebyrer.

Regelgrundlag

Den årsbaserede nettomålerordning er gældende for anlæg installeret før 19. november 2012 og for anlæg, der er nettilsluttet i 2012 eller 2013. Ved den årsbaserede nettomålerordning afregnes og betales for nettoforbruget, der opgøres én gang om året. Bevæggrunden for en årlig opgørelse var at muliggøre, at private husstande om vinteren kan benytte den strøm, som solcelleanlægget har produceret om sommeren. Det er netvirksomheden, der laver en opgørelse én gang om året og hvis der ved opgørelsen er overskudsproduktion, vil Energinet.dk få besked fra netvirksomheden.

Den årlige opgørelse sker enten ved anvendelse af en elmåler, der kan "løbe baglæns", når der er overskudsproduktion, eller ved en separat måling af henholdsvis den el som leveres til nettet og fra nettet, hvorefter nettoforbruget er forskellen mellem de to målte værdier. Ifølge elafgiftsloven er egenproduceret solcelle-el, der udveksles med det kollektive elnet i nettoafregningsordningen, undtaget fra elafgift, jf. elafgiftslovens § 2, stk. 1, litra c, jf. stk. 3. Det er en betingelse, at solcelleproduktionen er omfattet af en af nettoafregningsordningerne.

Som det fremgår af elafgiftsloven, kan momsregistrerede virksomheder få tilbagebetalt elafgiften af den af virksomheden forbrugte afgiftspligtige elektricitet. Yderligere godtgørelsesmulighed for elafgift af elektricitet til erhvervmæssig opladning af batterier til registrerede elbiler fremgår af § 21 i lov nr. 1353 af 21. december 2012, og som ændret ved lov nr. 1558 af 13. december 2016. Af lovbemærkningerne til sidstnævnte lovændring fremgår, at "det afgørende er, hvorvidt den pågældende elektricitet anses for at være forbrugt af den momsregistrerede virksomhed".

Det fremgår ligeledes af elafgiftsloven, at godtgørelsen ydes i samme omfang, som virksomheden har fradragsret for merværdiafgift for elektricitet. Som dokumentation for tilbagebetalingsbeløbet skal virksomheden på anmodning fremlægge opgørelser af målinger af den forbrugte elektricitet i ladestanderne.

Det er således virksomheden, der skal dokumentere mængden af den afgiftspligtige elektricitet, der ligeledes er den tilbagebetalingsberettigede el-mængde.

Det noteres endvidere, at art. 4, pkt. 12 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2014/94/EU af 22. oktober 2014 om etablering af infrastruktur for alternative brændstoffer, sikrer, at medlemsstaterne sørger for, at det er muligt at indgå aftale om elektricitetsforsyning til en ladestander med andre leverandører end den enhed, der forsyner husholdningen, hvor ladestanderen er placeret, med elektricitet.

Konsekvenser ved præcisering af praksis

I tilfælde af at Skatterådet bekræfter spørgers indstilling vil det medføre følgende nye procedure for afregning af kunder med solcelleanlæg (årsnettoafregning).

Nuværende afgiftssituation:

Afgiftssituation med præcisering:

Proceduren skal sikre, at spørger udelukkende anmoder om refusion af elafgift til M4, som rent faktisk er betalt af kunden.

Afklaring af elementer:

- El produceret på solceller, som straksforbruges (såkaldt direkte egetforbrug = $M1 - M2$) er både uden elafgift og nettarif, da det er usynligt fra et net-perspektiv.
- El produceret og udvekslet med nettet, kaldet egetforbrug = minimum ($M2, M3$), er uden elafgift, men med nettarif.
- El med almindelig elafgift og nettarif = $M3 - M2$, når $M3 > M2$.
- Hvis $M3 < M2$ er kunden nettoproducent og refunderes pt 60 øre pr kWh af Energinet ved kalenderårets afslutning.

Subsidiært kan proceduren også benyttes til at refundere kunden den pris, som kunden har afholdt til elbiloplading, $M4$.

- Herunder en evt. pris for kundens solcellestøm ved straksforbrug / direkte egetforbrug = $M1 - M2$, for eksempel 60 øre, som kunden ellers ville have fået af Energinet.
- Herunder en pris for nettarif for egetforbrug af solcellestøm udvekslet med nettet = min ($M2, M3$), for eksempel 40 øre.
- Udover pris for el købt til almindelig pris = $M3 - M2$, under forudsætning at $M3 > M2$.

Derfor skal kunderne aflæse $M2$ og $M3$ på deres elmåler ved årets afslutning og oplyse dem til spørger, hvorefter refusionen fra SKAT kan beregnes og indgå i dokumentationen.

Der opkræves refusion for elafgift på energimængden = minimum ($M4, M3-M2$), altså den mindste værdi af $M4$ og $M3-M2$. Der opkræves med andre ord afgiftsrefusion for mængden af el, som på årsbasis er begrænset af både:

- $M3-M2$, altså årsnettokøbet, som er almindeligt belagt med elafgift, og
- $M4$, mængden af el til opladning af elbilen

$M1$ er kundejet og enten indbygget i solcelleinverteren eller opsat af elektrikerens. Solcelleejere, som benytter virksomhedsskatteordningen til afskrivning og drift af deres anlæg, benytter allerede $M1$ i deres skatteberegning.

$M1$ indgår ikke i beregningen af afgiftsrefusionen, og spørger behøver ikke denne aflæsning og dermed viden om straksforbruget.

$M2$ og $M3$ er netselskabets elektroniske og fjernaflæste måler. Det bør undersøges, om spørger kan få adgang til disse aflæsninger elektronisk via Energinets DataHub efter kundeaccept. Spørger aflæser $M4$ i elbilladeren mindst hver måned elektronisk på samme måde fra alle abonnenter, uanset om de har solceller eller ej. Spørger kan refundere alle sine kunder efter selvvalgte kriterier hver måned, men ikke kræve afgiftsrefusion af elafgiften for kunder med solceller hos SKAT, før året er omme, og solcelleejerne har indrapporteret $M2$ og $M3$.

Afregning af nettoløst strøm kendes også fra elvarmeområdet, hvor solcelleproduktionen ikke indregnes i elvarmekundernes acontobeløb. Det er der flere gode grunde til, men konsekvensen er, at kunderne betaler fuld afgift af de 4000 kWh og det er først ved årets afslutning at der modregnes i forbindelse med årsopgørelsen. Princippet med først at opgøre elafgiftsrefusionen, når året er omme, og både forbrug og produktion er kendt, viser, at den foreslåede procedure for håndtering af solcellekunder med elbiler, er identisk med elselskabernes håndtering af solcellekunder med elvarme. Det burde med andre ord være muligt at håndhæve nettomålerordningen samtidig med godtgørelsen af elafgiften på elektricitet der er brugt til opladning af elbiler.

SKATs indstilling og begrundelse

Spørgsmål 1

Det ønskes bekræftet, at hvis en kunde med solceller på nettomålerordningen kan dokumentere via bimåler eller indbygget måler, hvilken mængde elektricitet kunden har ladet sin elbil med, så kan spørger med rette ansøge om godtgørelse af elafgift på den forbrugte mængde kWh, såfremt kunden kan dokumentere, at kunden netop har købt mindst en tilsvarende mængde elektricitet via forsyningsnettet til sin husstand, og at spørger i øvrigt opfylder kravene for godtgørelse af elafgift.

Begrundelse

Det stillede spørgsmål ønsker at afklare spørgers mulighed for godtgørelse af elafgift for elektricitet forbrugt til opladning af batterier til elbiler i den situation, hvor spørgers kunde gør brug af nettomålerordningen for sit solcelleanlæg.

Der er tale om to forskellige midlertidige ordninger, der forsøges kombineret, en afgiftsgodtgørelse og en afgiftsfritagelse.

Grundprincippet i elafgiftsloven er, at der skal betales fuld afgift af elforbrug i almindelige husholdninger, mens momsregistrerede virksomheder har adgang til hel eller delvis godtgørelse af afgiften.

Virksomheder, der oplader elbiler, kan som udgangspunkt få elafgiften godtgjort for den elektricitet, der er anvendt til opladningen af elbilen, jf. § 21, stk. 1, i lov om ændring af lov om afgift af elektricitet (Godtgørelse af elafgift for el forbrugt til opladning af batterier til registrerede elbiler). Med denne godtgørelsesordning er det lagt til grund, at det er virksomheden, der oplader elbiler, dvs. i denne sag spørger, som er forbruger af elektriciteten til opladning af kundens elbil, og ikke elbilejeren. Godtgørelsesmuligheden af elafgift for el forbrugt til opladning af batterier til elbiler ophører ved udgangen af 2019.

Elektricitet, der fremstilles på solcelleanlæg med en installeret effekt på højst 6 kW, er ifølge den tidligere § 2, stk. 1, litra e, i elafgiftsloven fritaget for afgift.

Fritagelsen gælder for elproducentens (spørgers kundes) direkte egetforbrug og for den elektricitet der leveres til det kollektive elnet, og som opgjort på årsbasis ikke overstiger elproducentens forbrug af elektricitet fra det kollektive elnet. Dette kaldes også for den årsbaserede nettomålerordning.

Erhvervsmæssig forbrug er ikke omfattet af fritagelsen.

Anlæg opsat eller anmeldt indenfor de fastsatte frister i overgangsbestemmelsen § 6, stk. 6, i lov om ændring af lov om fremme af vedvarende energi, lov om elforsyning, lov om afgift af elektricitet og ligningsloven, kan fortsætte med at anvende den tidligere § 2, stk. 1, litra e, i elafgiftsloven frem til udløbet af ordningen den 19. november 2032.

Det er endvidere et krav, at elektriciteten afregnes under et aftagenummer, der kun omfatter den forbruger af elektricitet, som afgiftsfritagelsen vedrører, jf. § 6, stk. 6, sidste punktum.

Elproducenten af elektriciteten og forbrugeren af elektriciteten i nettomålerordningen skal være den samme, dvs. i dette tilfælde kunden, og der skal være tale om et aftagenummer, der alene omfatter den forbruger afgiftsfritagelsen vedrører.

Af spørgers anmodning fremgår det, at det er spørgers opfattelse, at al elektricitet der måles på M1 er afgiftsfri, uanset om det bruges til opladning af elbilen eller i spørgers kundes husholdning.

Det er SKATs opfattelse, at spørgers forbrug af elektricitet produceret på kundens solcelleanlæg ikke er omfattet af afgiftsfritagelsen efter elafgiftslovens dagældende § 2, stk. 1, litra e, da spørger ikke er elproducenten.

Af de oplysninger der er forelagt SKAT fremgår det, at spørgers M4, måler den elektricitet der bruges til opladningen af elbilen.

Det er SKATs opfattelse, at opladningen af elbilen sker både med elektricitet produceret på solcelleanlægget (M1) og elektricitet fra det kollektive net (M3). Det er umiddelbart ikke muligt for spørger at registrere på M4, om der er tale om elektricitet fra solcellen, eller fra det kollektive net.

SKAT lægger til grund, at der alene er svaret elafgift af den elektricitet der forbruges fra det kollektive net.

Idet spørger anmoder om godtgørelse af afgiften på hele forbruget på M4 (forudsat det er større end M2-M3), vil der anmodes om godtgørelse af en afgift der ikke er betalt.

SKAT lægger endvidere til grund at kunden fortsat ønsker at opfylde betingelserne for at være omfattet af nettomålerordningen, og at der kun er ét aftagenummer på ejendommen.

Det er SKATs opfattelse, at de to midlertidige ordninger ikke kan kombineres, idet spørger kommer til at anmode om godtgørelse af en afgift der ikke er betalt, samt at der vil være to forskellige forbrugere på et aftagenummer.

På baggrund af ovenstående, er det derfor SKATs opfattelse, at spørger ikke kan anmode om godtgørelse af elafgift for forbrug til opladning af elbiler, hos kunder der har solcelleanlæg i nettomålerordningen.

Indstilling

SKAT indstiller, at spørgsmål 1 besvares med "Nej".

Skatterådets afgørelse og begrundelse

Skatterådet tiltræder SKATs indstilling og begrundelse.